

VIER, DRIE, TWEE, ÉÉN, NUL

Vier, drie, twee,
één, nul

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Kristof Devos

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Vier, drie, twee, één, nul

Annelies Verbeke

Mai ligt in bed en mist haar lief. Neen, dat is niet waar. Hij is haar lief niet meer. Al een jaar is hij van haar weg. Nu wordt hij vader. Ze ziet zijn foto op Instagram. Hij houdt zijn hand op de buik van zijn nieuwe vrouw en lacht. Hij en die vrouw zijn vijf maanden geleden getrouwd. Mai snapt nu waarom. Dat ging snel.

Ze doen maar. Ze zullen zien. Hij is veel te jong voor een kind. Bovendien heeft hij geen werk. Het gaat vast niet goed. Arm kind. Arme nieuwe vrouw. Hij zal haar en het kind ook verlaten. Wacht maar af.

Mai schudt haar hoofd. Ze wil niemand iets kwaads toewensen. Ze moet aan iets anders denken. Zoals: ze is zelf nog jonger dan hij. Er kan nog zoveel gebeuren. Ze heeft een heel leven voor zich. Ze is vrij.

Moe is ze ook. Ze draait zich op haar andere zij. Hoofdpijn, keelpijn. Misschien wordt ze ziek.

Misschien gaat ze dood en vindt een onbekende haar lijk over een maand. Ze kent niemand in deze stad.

Ze moet haar bed uit. Het is bijna middag. Zo, ze staat.

Mai woont op de vierde verdieping en kijkt uit het raam. De straat is leeg. Aan de overkant staan andere flats. Ook die lijken wel leeg. De lucht is wit. Geen vogel te zien. Mai kijkt opnieuw naar de straat en de stoep. Daar komt een man aan. Hij draagt zijn grote hond. Dan zet hij hem neer. Hij trekt aan de leiband. Het beest verzet geen poot. De man tilt hem weer op. Mai kan aan zijn rug zien dat hij zucht. Ze zucht met hem mee.

Er belt iemand aan. Wie kan dat zijn? Mai loopt naar de deur en opent die. Ze kijkt niemand in de ogen. Haar blik moet omlaag. Daar staat een vrouw. Mai ziet haar soms in de lift. Ze woont op de derde verdieping. Ze is heel oud, klein en krom. De vrouw kijkt naar Mai op. Mai ziet dat ze huilt.

‘Ik ben mijn kanarie kwijt,’ zegt de vrouw.

‘Oei,’ zegt Mai.

De vrouw kijkt haar nog steeds aan. Haar ogen zijn klein, bruin en nat.

‘Stond het raam open?’ vraagt Mai. ‘Of de deur?’

‘Nee,’ zegt de vrouw. ‘Maar zijn kooi wel. Stom van mij.’

Dan begrijpt Mai wat de vrouw van haar wil. Ze zegt: ‘Ik ga met je mee.’

‘Bedankt,’ zegt de vrouw.

*

‘Ik heet Mai,’ zegt Mai in de lift.

‘Akkoord,’ zegt de vrouw.

Raar antwoord. Vreemde vrouw. Mai kijkt haar aan van opzij. De vrouw huilt niet meer. Ze lijkt zelf een beetje op een vogeltje. Mai vraagt: ‘Hoe heet u?’

‘Magda,’ zegt de vrouw.

‘Dat begint ook met een M,’ merkt Mai op.

‘Akkoord,’ zegt Magda.

De lift stopt op de vierde verdieping. De deur van Magda’s flat is dicht.

‘Oei,’ zegt Magda.

‘Wat is er?’ vraagt Mai.

‘Ik heb mijn deur achter me gesloten, want anders kon de kanarie naar buiten. Maar ...’

‘Uw sleutel?’ vraagt Mai.

Magda knikt. Ze buigt haar hoofd. Ze huilt weer.

‘Ik ben bijna honderd jaar,’ snikt Magda. ‘Ik kan niet alles onthouden.’

‘Dat snap ik,’ zegt Mai. Ze wil een hand op Magda’s schouder leggen, maar ze durft niet goed.

‘Heeft iemand anders nog een sleutel van uw deur?’

Magda denkt na. Dan klaart haar gezicht op. Ze roept: ‘Mo!’

‘Wie en waar is Mo?’ vraagt Mai.

‘Hij woont onder mij,’ zegt Magda blij. Ze roept luider: ‘Mo!’

‘Ik bel wel bij hem aan,’ zegt Mai. ‘Ik ga met de trap, want die lift is zo traag.’

‘Akkoord,’ zegt Magda.

Mai haast zich de trap af. Bij de deur van Mo vindt ze geen bel. Ze klopt en wacht. Ze klopt harder.

‘Ja!’ roept Mo aan de andere kant van de deur.

Dan doet hij open. Hij draagt een kamerjas. Zijn donkere krullen zijn aan één kant plat.

‘Hallo,’ zegt Mai. ‘Sorry dat ik stoor.’

‘Ik slaap uit op zaterdag,’ zegt Mo nors. ‘Ik wil niets kopen. Hoe kom jij hier binnen in het gebouw?’

‘Ik woon hier,’ zegt Mai. ‘Op de vierde verdieping. Magda van de derde verdieping is haar kanarie kwijt. Ik wilde haar helpen zoeken, maar ze heeft haar sleutel binnen laten liggen. Ze staat voor haar gesloten deur. En ze zei ...’

‘Ja, dat klopt: ik heb een sleutel van Magda’s deur,’ zegt Mo. ‘En sorry, ik had je niet herkend. Ik zie je soms.’

‘Ik heet Mai,’ zegt Mai.

‘Ja,’ zegt Mo. ‘Dat weet ik, van op je brievenbus. Ik heet Mo.’

‘Dat weet ik van Magda,’ zegt Mai.

Een glimlach fladdert van zijn gezicht naar dat van haar. Hun ogen fladderen van elkaar weg.

‘Ik haal de sleutel,’ zegt Mo.

‘Bedankt,’ zegt Mai.

*

Mai en Mo gaan achter Magda aan naar binnen. Ze stappen traag en kijken overal goed rond. Waar is die kanarie?

Mai denkt: het is hier even krap als bij mij. We wonen in kleine kubusjes boven elkaar. Wat is dat eigenlijk gek. We zijn als zwijgende poppetjes in een poppenhuis. Elke nacht slapen we boven en onder elkaar. Soms kan misschien niemand van ons slapen. Dan zijn we boven en onder elkaar alleen met onze gedachten in de nacht.

Vandaag zwijgen de poppetjes niet.

Mo zegt: ‘Hij kan niet ver zijn.’

Magda knikt. ‘Ik denk dat hij onder de bank zit,’ zegt ze. ‘Maar ik kan niet meer door mijn knieën buigen.’

Mai gaat op haar buik op de mat liggen en kijkt onder de bank.

‘Laat hem niet schrikken,’ zegt Magda. ‘Kanaries hebben een zwak hart.’

‘Geen kanarie, helaas,’ zegt Mai.

Ze doorzoeken de kleine flat. Achter de kussens? In de broodtrommel, in Magda’s schoenen, in de luster? Neen. Ze vinden de kanarie nergens.

‘Ik snap er niets van,’ zegt Magda. ‘Hoe kan dat nu?’ Ze huilt weer.

‘Mag ik hier even naar het toilet?’ vraagt Mo plots.

Magda knikt en zegt: ‘Akkoord.’

Zijn eigen toilet is toch vlakbij, denkt Mai.

Waarom gaat hij daar niet?

‘Hier is hij!’ roept Mo vanuit de badkamer. ‘Hij zat in het toilet.’

Mo komt de kamer in met een bange kanarie in zijn losse vuist.

‘In het toilet?’ vragen Mai en Magda tegelijk.

‘Zijn hartje klopt zo hard,’ zegt Mo.

‘Geef hem maar aan mij,’ zegt Magda.

Mo geeft de vogel aan haar.

‘Bedankt,’ zegt Magda.

Ze geeft de kanarie een zacht kusje op zijn hoofd.

Mai en Mo kijken een beetje bezorgd. Daarna zet

Magda hem voorzichtig in zijn kooi.

‘Wat een avontuur, hè Mike,’ zegt Magda voor ze de kooi sluit.

‘Heet hij Mike?’ vraagt Mai.

‘Inderdaad,’ zegt Magda. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Mag ik mijn handen eens wassen?’ vraagt Mo.

Dan klinkt plots de schelle stem van een kind.

‘Brand! Brand!’

Mai, Magda en Mo kijken elkaar met grote ogen aan.

Er klinken snelle voetstappen op de trap. Er roffelt iemand op de deur. Mai doet open. Er staat een jongen van een jaar of acht. Hij is bleek en kijkt bang. ‘Help,’ zegt hij schrill.

Mike tjlpt.

‘Waar brandt het dan?’ vraagt Mai in paniek.

‘Op de eerste verdieping,’ hijgt het kind. ‘Kom vlug!’

De jongen loopt voor Mo en Mai uit. Ze gaan met de trap. Alleen Magda blijft op de lift wachten.

Voor de deur van het kind staat nog een vrouw. Is dat zijn moeder? Ze gaat mee naar binnen.

Mo en Mai schrikken zich rot. De gordijnen staan in brand. Ze halen water bij de kraan. Ze vullen vazen en kommen en gooien water naar de gordijnen. De vrouw en het kind doen mee.

Magda is er nu ook. Alles is al geblust.

‘Oef,’ zegt Mai.

‘Bedankt,’ zegt het kind.

*

‘Bent u zijn mama?’ vraagt Mo aan de onbekende vrouw.

‘Nee,’ zeggen de vrouw en het kind tegelijk.

‘Ik ben de onderbuurvrouw,’ zegt de vrouw. ‘De geur van brand bracht me naar hier.’

‘Mijn mama is boodschappen gaan doen,’ zegt het kind.

Hij moet nu huilen. Mai aait zijn hoofd. Magda aait zijn hand.

‘Je bent geschrokken,’ zegt Magda. ‘Je mama zal blij zijn dat je zo snel hulp zocht.’

‘Ik was met een aansteker aan het spelen,’ zegt het kind. ‘Dat vindt mama vast minder leuk.’

‘Akkoord,’ zegt Magda.

‘Hoe heet je?’ vraagt Mo.

‘Maurice,’ zegt het kind.

‘Ook met een M!’ zegt Mai verbaasd. Dat is toch wel speciaal. Heeft iedereen in dit gebouw een voornaam die begint met een M?

‘Hoe heet u?’ vraagt Mo aan de vrouw.

‘Annelies,’ zegt de vrouw.

‘Ah,’ zeggen de anderen samen. Ze vinden het toch een beetje jammer.

‘Ik heb soep,’ zegt Annelies dan. ‘Heeft iemand daar zin in?’

Iedereen kijkt naar elkaar en knikt. Waarom niet?

‘Akkoord,’ zegt Magda.

Mo, Maurice en Annelies gaan met de trap. Mai en Magda gaan met de lift. Mai drukt op de knop naast de nul.

‘Gezellig,’ zegt Mai.

‘Akkoord,’ zegt Magda blij.

Ze stappen uit op het gelijkvloers.

In de flat van Annelies is het nu wel heel vol. Er zijn veel boeken en nu ook nog vijf mensen.

Mo en Mai zitten op de bank. De andere drie zitten aan de tafel. Iedereen krijgt een kommetje soep.

‘Wortelen?’ vraagt Mo.

‘Nee,’ zegt Mai. ‘Pompoen.’

‘Akkoord,’ zegt Magda.

‘Juist,’ zegt Annelies.

‘Lekker!’ zegt Maurice.

Daarna klinkt er een tijd alleen het geluid van lepels in kommetjes.

Mai kijkt naar de laptop op het tafeltje naast de bank. Stiekem leest ze wat er op het scherm staat. Haar lepel hangt plots stil in de lucht. Haar hand trilt. Haar ogen worden groot. Ze leest: ‘Mai ligt in bed en mist haar lief. Neen, dat is niet waar.’

Ze kijkt op naar Annelies. Die knipoogt naar haar.